

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. U.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022, č. j. OAM-22/LE-BA06-K01-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 3. 2022, č. j. OAM-22/LE-BA06-K01-2022 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu), neboť Moldávie, jejímž je žalobce státním

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

příslušníkem, je dle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen vyhláška), považována za bezpečnou zemi původu. Žalovaný konstatoval, že si je vědom aktuální situace v Evropě v souvislosti s vpádem vojsk Ruské federace na území Ukrajiny, s níž Moldavská republika bezprostředně sousedí, nicméně v době vydání rozhodnutí neexistovaly žádné zprávy o tom, že by se tento konflikt rozšířil mimo území Ukrajiny ani o tom, že by bylo v té souvislosti nutné revidovat obsah použitých informací o Moldavsku. V souvislosti s tvrzeními žalobce, že má v ČR přítelkyni, českou státní občanku, s níž sdílí společnou domácnost, odkázal žalovaný na ustálenou soudní judikaturu NSS týkající se otázky zohlednění rodinných a soukromých vazeb žadatele o udělení mezinárodní ochrany, z níž vyplývá, že ani tehdy, má-li cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání, přičemž tímto postupem nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech s tím, že jediným důvodem pro přijetí žádosti k věcnému přezkumu může být v případě žadatele pocházejícího z bezpečné země pouze prokázání, že tuto zemi nelze ve vztahu k němu za bezpečnou zemi považovat a zopakoval, že existence rodinných a soukromých vazeb na území ČR takovou skutečností není a neposuzováním rodinných vazeb nedochází k porušení mezinárodněprávních závazků ČR plynoucích z čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech vůči žadateli, resp. vůči jeho soukromému a rodinnému životu. Žalovaný dále konkretizoval důvody, pro něž považuje žádost žalobce o mezinárodní ochranu za čistě účelovou, podanou z důvodu legalizace dalšího pobytu v ČR s tím, že žalobce nijak neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu..

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že ačkoli správní orgán musí postupovat individuálně, avšak z podkladů, z nichž vycházel, vyplývá, že tyto obsahují pouze obecné informace o Moldavsku, aniž by se vypořádaly s tvrzenými rodinnými vazbami žalobce na území ČR. Žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů, jež je dle žalovaného ve vztahu k rodinnému a soukromému životu konzistentní, a která rodinný a soukromý život pojímá jako skutečnost, jež by neměla být řešena v řízení o udělení mezinárodní ochrany, a měla by být zohledněna pouze v řízeních podle zákona o pobytu cizinců, avšak existují rozsudky NSS, jež naopak hovoří o tom, že ČR je vázána mezinárodními závazky v oblasti respektování soukromého a rodinného života i v oblasti mezinárodní ochrany, a proto má být brán, i v tomto typu řízení, zřetel na rodinné vazby. Jediným důvodem, proč žalobce požádal o mezinárodní ochranu, byla existence a potenciální narušení rodinného života. Jakmile by mu nebyla udělena doplňková ochrana, byl by nucen vycestovat mimo státy EU, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, což by mělo negativní dopad na jeho vztah s přítelkyní. Žalovaný pochybil, pokud nezohlednil existenci rodinných vazeb a nejlepší zájem dětí přítelkyně, o něž se společně starají.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 5. 2022 žalovaný konstatoval, že námitky žalobce neshledává oprávněnými, tyto neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Žalovaný odkázal na písemnosti založené ve správním spisu s tím, že zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné za situace, kdy žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko, které bylo zařazeno na seznam zemí, jež ČR považuje za bezpečné, vůči němu považovat za bezpečnou zemi původu. Poukázal na to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění v délce tří let z důvodu jeho nelegálního pobytu na území ČR, což vede žalovaného k přesvědčení, že hlavním důvodem podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR, kde chce zůstat, neboť zde má přítelkyni, u níž bydlí spolu s jejími dvěma nezletilými dětmi, a do Moldavska se nemůže vrátit, neboť tam není bydlení ani práce a čelil by tak ekonomickým problémům. V souvislosti s námitkou žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho soukromým a rodinným životem, odkázal na str. 4 a 5 rozhodnutí, z níž vyplývá opak. Žalovaný je přesvědčen, že si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobce se podanou žádostí o mezinárodní ochranu snaží legalizovat svůj další pobyt na území ČR, shromážděné informace potvrzují, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu a žalobce je proto přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci a navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) presumován. Vzhledem k tomu, že soud neshledal k nařízení jednání důvod, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

5. Žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu zjistil soud, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, již při pohovoru odůvodnil tím, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce tří let a není jiný způsob, jak by mohl v ČR za takové situace zůstat. Dále uvedl, že do ČR přicestoval za prací, správní vyhoštění mu bylo uloženo, neboť u něj policie při kontrole v práci našla padělané doklady, o nichž si myslel, že jsou pravé. Doklad byl rumunský, vystavený na jeho jméno. V ČR žije jeho sestřenice, navázal zde vztah s přítelkyní J. P. S přítelkyní a jejími dvěma dětmi vede společnou domácnost, živí celou rodinu. Plánovali, že odjedou do Moldavska a uzavřou sňatek, ale to by se již do ČR nemohl vrátit, kromě toho by tam měli ekonomické problémy, a proto se rozhodli, že sňatek uzavřou v ČR. Ve své vlasti neměl žádné problémy se státní správou, policií, soudy ani armádou, problémy neměl ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženskému či politickému přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní, je zdravý.
7. Rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPP-19296-14/ČJ-2022-030022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce tří roků. Důvodem byla skutečnost, že žalobce vykonával práci

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

na území ČR bez pracovního povolení a oprávnění k pobytu, při kontrole předložil neplatný cestovní pas Moldavské republiky, přičemž na personálním oddělení firmy, pro niž vykonával práce, bylo zjištěno, že je u nich zaměstnán jako občan Rumunska na občanský průkaz Rumunska.

8. Žalovaný v řízení vycházel z informace OAMP Moldavsko – bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 1. 2022 a z Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 28. 7. 2021.
9. Žalobce po podání žaloby soudu předložil lékařskou zprávu MUDr. J. K., Ph.D. z FN Plzeň prokazující počáteční stadium těhotenství J. P., přítelkyně žalobce. V přiloženém vyjádření žalobce uvedl, že s ohledem na to, že je těhotenství rizikové, bude těhotenský průkaz vydán až po ukončení 1. trimestru a žalobce poté uzná otcovství k nenarozenému dítěti.
10. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
11. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *„Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,*
 - 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,*
 - 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,*
 - 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a*
 - 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“*
12. Podle § 2 bodu 15. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v rozhodném znění (dále též jen vyhláška č. 328/2015), Česká republika považuje Moldavsko, s výjimkou Podněstří, za bezpečnou zemi původu.
13. Z důvodové zprávy k § 16 zákona o azylu plyne, že důvod zamítnutí uvedený v § 16 odst. 2 vychází z evropské praxe, kdy žadatele, který přichází ze státu, který pro něj není nebezpečný, nebo má možnost do takového státu cestovat, nelze považovat za osobu vyžadující ochranu, přičemž tím není vyloučeno, že v řízení může tato osoba prokázat opak. V rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se pak uvede toliko to, *„zda se v případě žadatele jednalo o bezpečnou zemi“*. Konkrétní důvody pro udělení mezinárodní ochrany se při postupu dle citovaného ustanovení nezkoumají.
14. Ustanovení § 14a zákona o azylu uvádí, že: *(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. (důraz přidán).

15. Článek 8 EÚLP stanoví, že: *1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. 2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
16. Žalovaný v daném případě rozhodl o žádosti žalobce dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť shledal jeho žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, a proto ji zamítl. Z dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že pro aplikaci uvedeného ustanovení musejí být splněny dva předpoklady. Prvním předpokladem je zařazení země původu do seznamu zemí bezpečného původu. Druhým předpokladem je neprokázání toho, že v případě cizince tento stát za takovou zemi považovat nelze. Za situace, kdy se žalobci nepovede prokázat, že v jeho případě nelze zemi původu považovat za bezpečnou zemi původu, je dále uplatněno ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
17. První z předpokladů pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu byl prokázán žalovaným odkazem na vyhlášku ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2015, č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, kde je Moldavsko, s výjimkou Podněstří, vedeno jako země bezpečného původu. Jelikož žalobce uvedl, jako místo posledního pobytu vesnici B. v okrese U., považoval žalovaný tuto podmínku za splněnou. S tímto názorem se plně ztotožnil i soud a současně nepovažuje dále za nutné tento předpoklad dále rozebírat, neboť tento závěr žalovaného je objektivní bez zohledňování subjektivních faktorů a ostatně ani sám žalobce jej nijak nerozporuje.
18. Jak vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v případě aplikace bezpečné země původu se neposuzuje, zda žadatel by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, protože toto zkoumání je nadbytečné. V tomto ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci. Žalobcova argumentace ve správním řízení, stejně tak jako v žalobě, nijak nezpochybňovala bezpečnost Moldavska z důvodů uvedených v § 12 a § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pokud za této situace žalovaný dospěl k závěru, že nemá posuzovat důvody pro udělení mezinárodní ochrany ani pro případné udělení doplňkové ochrany, protože žalobce pochází z bezpečné země původu, nebylo na místě, aby se zabýval ani rodinnými důvody žalobce pro setrvání na území ČR, neboť ani tyto nepředstavují důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání.
19. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s výše uvedenou právní úpravou a navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu, zkoumal splnění podmínek uvedených v § 16 odst. 2 zákona o azylu a zjistil, že žalobce pochází

z části Moldavska, jež je považována za bezpečnou zemi původu, přičemž žalobce v průběhu řízení neuvedl naprosto žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na to, že Moldavsko ve vztahu k jeho osobě za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Označení Moldavska za bezpečnou zemi původu (s výjimkou oblasti Podněstří) přeneslo břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně toho, že Moldavsko za bezpečnou zemi ve vztahu k osobě žalobce považovat nelze, právě na žalobce. Žalobce však neuvedl žádné skutečnosti, jež by odůvodňovaly opačný závěr, než k němuž došel žalovaný. Žalovaný zjistil, že žalobce je svobodný, bezdětný, zdravý, žije ve společné domácnosti s přítelkyní a jejími dvěma nezletilými dětmi, přičemž přítelkyně v současné době očekává narození dítěte žalobce, těhotenství je v prvním trimestru. Soud nespochybňuje vzájemný vztah žalobce k přítelkyni a jejím dětem, nicméně s ohledem na ustálenou judikaturu musí zopakovat, že tento vztah nelze považovat za důvod pro přijetí žádosti o mezinárodní ochranu k věcnému projednání, neboť jediným důvodem pro přijetí žádosti k věcnému přezkumu může být v případě žalobce pocházejícího z bezpečné země pouze prokázání skutečnosti, že tuto zemi ve vztahu k němu za bezpečnou považovat nelze. Žalovaný proto správně vyhodnotil, že žalobce neuvedl, natož neprokázal, že by pro něj Moldavsko nepředstavovalo bezpečnou zemi původu. Pokud jde o výše popsanou rodinnou situaci žalobce, soud si je vědom vazeb mezi žalobcem a jeho přítelkyní, jejími dětmi i těhotenství přítelkyně, avšak s ohledem na výše citovanou právní úpravu i ustálenou judikaturu však musí konstatovat, že tyto skutečnosti nelze považovat za důvod pro přijetí žádosti o mezinárodní ochranu k věcnému projednání, neboť jediným důvodem pro přijetí žádosti k věcnému přezkumu může být v případě žalobce jakožto žadatele pocházejícího z bezpečné země pouze prokázání, že tuto zemi nelze ve vztahu k němu za bezpečnou považovat. Takovým postupem přitom nedochází k porušení mezinárodněprávních závazků ČR plynoucích z čl. 8 EÚLP vůči žalobci, resp. vůči jeho soukromému a rodinnému životu. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, uvedl, že *„rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává.“* (důraz přidán). Citovaný právní názor pak kasační soud potvrdil např. v usnesení ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, kde uvedl, že *„stěžovatelkou tvrzené skutečnosti (zejména její psychické obtíže a existence rodinných vazeb v České republice) pro ni mohou být významné a soud je nechce zlehčovat. Přesto v nyní projednávaném případě nejsou relevantní právě proto, že žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta, neboť přichází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Je proto třeba, aby stěžovatelka legalizovala svůj pobyt na území České republiky na základě některého z pobytových oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých*

zákonů.“ (důraz přidán). Viz rovněž usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 36.

20. Nejvyšší správní soud se k institutu zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z bezpečné země pro zjevnou nedůvodnost vyjádřil opakovaně a jeho judikatura je v tomto ohledu konstantní. Například v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, soud vyslovil, že *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“* Tentýž názor byl zaujat mj. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, v usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, v usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 34, v usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, v usnesení ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 34, či v usnesení ze dne 4. 12. 2020, 3 Azs 129/2020 - 68. V řízení s žadatelem z bezpečné země původu, který nedoloží, že v jeho případě tuto zemi nelze za bezpečnou považovat pak *„podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona.“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 36, důraz přidán). Stejný názor vyslovil zdejší soud již v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 3 Azs 208/2005 - 50, v poslední době jej potvrdil rovněž v usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 34, či ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68). V žádném z rozhodnutí nebyl učiněn odklon od dosavadní linie judikatury, naopak tato rozhodnutí na konstantní judikaturu navazují, a právní názor Nejvyššího správního soudu na institut zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z bezpečné země pro zjevnou nedůvodnost zůstává nezměněn.
21. Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí NSS, jež dle jeho názoru vyvrací argumentaci žalovaného o existenci konstantní judikatury týkající se posouzení možnosti porušení mezinárodněprávních závazků ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručených čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, pak je třeba konstatovat, že závěry rozhodnutí 5 Azs 7/2012-28 na posuzovanou věc nedopadají, neboť jeho předmětem bylo posouzení otázky, zda by vycestování žadatelky o mezinárodní ochranu, která žije v ČR společně se svým nezletilým dítětem a manželem, na jehož příjem je rodina odkázána, bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života, a zda tedy jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, s tím, že se zpravidla nelze spokojit s pouhým konstatováním, že žadatelka i její rodinní příslušníci mají občanství země původu, a mohou tam tedy společně odcestovat a existenci rodiny tím zachovat. Soud dospěl k závěru, že v takovém případě je správní orgán povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami takového kroku, mezi něž by mohl patřit např. nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejích rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu. Není-li přestěhování rodiny do země původu právně či fakticky možné, je správní orgán dále povinen se zabývat i tím, zda má žadatelka možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana, a zda by i případné krátkodobé odloučení stěžovatelky od jejího nezletilého dítěte, pokud by bylo spojeno s vyřízením oprávnění k pobytu, nebylo, vzhledem k věku dítěte a dalším okolnostem, nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života. Z tohoto je zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

v této věci, jíž žalobce argumentuje, nešlo o zkrácený typ řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, v němž je, s ohledem na jeho charakter, oproti řízení, v němž je věcně posuzována žádost o udělení mezinárodní ochrany, dokazování omezeno na zkoumání pouze výše uvedených dvou otázek.

22. Dalším rozhodnutím, na které žalobce v uvedené souvislosti odkázal, bylo rozhodnutí NSS 5 Azs 46/2008. Ani toto rozhodnutí však nevyvrací argumentaci žalovaného použitou v napadeném rozhodnutí, neboť dochází k závěru, že „.... *Přípustnou míru zásahu do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život na území ČR tak nebylo na místě zkoumat v rámci řízení dle zákona o azylu, nýbrž tuto otázku bylo v daném případě třeba zkoumat a také byla příslušným správním orgánem zkoumána v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatele dle § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců.*“
23. Je zřejmé, že stávající právní úprava (a konstantní judikatura k ní se vztahující) umožňuje stěžovateli, v případě, že cizinec pochází z bezpečné země, se věcně nezabývat jeho žádostí o mezinárodní ochranu, pokud cizinec neprokáže, že v jeho případě nelze domovskou zemi za bezpečnou považovat. Ani v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 EÚLP. Jak vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, pobyt cizince na území je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří nemají pobytové oprávnění
24. Za situace, kdy žalovaný řádně ověřil, že žalobce pochází z bezpečné země, a v průběhu řízení neprokázal, že by jeho zemi původu nebylo možno ve vztahu k němu za bezpečnou považovat, soud se se závěry jeho rozhodnutí, jež žalobce napadl žalobou, ztotožňuje. Právo na respektování soukromého a rodinného života, jímž žalobce odůvodnil svoji žalobu, není absolutní a obecná klauzule veřejného pořádku, zakotvená především v čl. 8 odst. 2 Úmluvy, vměšování orgánů veřejné moci umožňuje, pokud je ospravedlněno obzvláště závažnými potřebami a je přiměřené vzhledem ke sledovanému legitimnímu cíli. V té souvislosti považuje soud za potřebné zmínit, že vyhoštění bylo žalobci uděleno na základě zjištění, že v ČR žije bez platného povolení, pracuje bez povolení, má neplatný cestovní doklad a v souvislosti s výkonem práce použil občanský průkaz občana Rumunka, jímž není. Kromě toho, soužití s přítelkyní a jejími dětmi může žalobce dosáhnout odcestováním do země jeho původu, když sám při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že s přítelkyní plánovali, že odjedou do Moldavska a tam se vezmou, avšak důvodem pro rozhodnutí zůstat v ČR byla skutečnost, že by se žalobce pak do ČR již nemohl vrátit.
25. Soud proto uzavírá, že žalobce, jenž pochází z bezpečné země, v průběhu správního řízení nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro věcné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem o azylu, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 písm. a) zákona o azylu, kdy toto své rozhodnutí řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil a pro rozhodnutí shromáždil dostačující podklady. Soud tak považuje povinnost uloženou žalovanému na odůvodnění rozhodnutí dle § 38 odst. 3 správního řádu za splněnou a současně považuje jím učiněné závěry za zcela odpovídající okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. 6. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně